

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַח ה' - חֲלָק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 144

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

- עלוני "אור הזוהר" בהמשכים -

התמונות מהדרשה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אל כבוד אברכי הכוללים החשובים ובהורי הישיבות הקדושות שיחיו,

אשר עליכם עומד העולם ואתם בבחינת "השומרים" האמתיים. (ירושלמי הגיגה ו):

המוצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמיע מגדל העזרות הפרכיות והקלילות רח"ל. וידוע מאמרי חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לך יום שקללתו מרבה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "כבבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים (שבעים אמות). וכמדומה שגבר הגענו למאמר דוד המלך ע"ה "למה נגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות החכבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק (תהילים פקק קמ), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג (ירושלמי יבמות עח).

אך יש לנו עצה אחת ויעוזה "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוה"ק בשמחה, אשר בכחו לעצר כל פגיעות ולהשפיע כל הברכות ברוחניות ובגשמיות, וכידוע תפנית הרמח"ל זי"ע "למוד הזוה"ק ברציפות - שמציל מן הפגיעות - ומביא הגאולה (עין ספר אור הזוהר פ"ה, וכן הובא בספר "תורתו מגו לני").

להיו ידוע שכל המסומים את ספר הזוהר הקדוש בבחינת "כנישתא חדא" (זה"ק) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים (שיר השירים ד, ד), - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, כל שליטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומנד באה הגאולה כב"א.

ולפי זה מתבאר היטב מאמר הרשב"י "יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדיו". - על כן פנו בבקשה לראשי הישיבות ולראשי הכוללים, להרשות לכם להקדיש שנים עשר דקות בהתחלת כל סדר ללימוד הזוה"ק בשמחה, ובנדאי יספיקו עמכם, כמו שקבר נודע המציאות בהרבה ישיבות וכוללים ששך עשו. וכידוע דבר דבר שבקדשה כדי שיצליח צריך קודם אתערותא דלתתא (עין זה"ק פרשת לך לך דף ע"א): וכל המעלות האדירות שנאמרו במעלת הלימוד והקריאה בזוה"ק הם גם כמי שאינו מבין כלל את אשר הוא קורא - כמשל ההולך אל הרופא, אינו צריך להבין ברפואה כדי להתרפא, כן הלימוד בזוה"ק הגם שאינו מבין עצם הלימוד כוחו גדול ועצום "ובונה בשמים עליותיו", ועל ידי כן נגאל במהרה בקרוב, כי עת צרה היא לייעקב וממנה ינשע - יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבעים נפש, ושבעים גימטריה סוד - דע"י לימוד התורה - שהיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובפרט זה"ק - שנגיד סוד"ו, ובזה נקרא אב של שבעים נפש, נגאל משבעים אמות העולם - ועוד ידוע יעקב כמלוי אותיות כזה: יו"ד עי"ן קו"ף וי"ו ב"ת, גימטריה 770 - שהשנה תש"ע - וממנה - מלח סגולת לימוד הסוד ינשע תשועת עולמים (ספר "כדי ערכות") - וזרו! יבדנו דבר! - "הלאו אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש יאמר גבור אני, ויתקיים בנו הפסוק "הקטן יהיה לאלף והעזר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיה ס, כב) בב"א.

1. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ"א). וכמו שאמר המגיד למהן הבית יוסף: אם תקבע עתים בהקמת הפללה, אפתח לך פה דמנדבך דניו סתימין דלא ידע ונתהו פר גש. (פני מישרים פלישת בא) - ויו לעלמא דאנו אשימין לנא וסתימין עיניו דלא מסתפלין כדו דאורייתא. (והר חלק א דף כ"ח) - אינו דעברין לאורייתא ב'שה. ולא בעאו לאשתמלא בהקמה דשפלה. דגרמין דאסתלקו נביעו דהקמה דאיהי' מינה, ואשתארת ב'בישה, וי לון דגרמין עניותא ותרפא ובינה ותרק ואפרו בעלמא. (תק"ו ת"ל).

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֹחֲזוּ בוֹ וְלֹא עֹזֵב אוֹתוֹ.

דָּבָר אַחַר דְּבָקָה נִפְשֵׁי אַחֲרֶיךָ - לְהַתְעַטֵּר דְּרָגָתוֹ לְמַעְלָה. שֶׁהָיָה כְּאִשֶּׁר נִדְּבַקְתָּ הַדְּרָגָה הַהִיא וְשֵׁל וְהַבְּרָכָה, וְכִשְׁהִתְנַלְתָּהּ) בְּדְרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת לְעֻלּוֹת אַחֲרֵיהֶן, אִזְ הַיְמִינִי אֹחֲזוּ בָּהּ לְהַעֲלֹתָהּ וּלְחַבְּרָהּ בְּחִבּוּר אֶחָד כְּרֹאֵי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר וְתֹאחֲזֵנִי יְמִינֶךָ, וְכַתּוּב וַיְמִינֵנו תְּחַבְּקֵנִי, וְעַל כֵּן בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ.

וּבְשִׂאוֹחֵנוּ בּוֹ בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִזְ כְּתוּב שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשִׁי וַיְמִינֵנו תְּחַבְּקֵנִי. וְהוּא יַחֲדוּ אֶחָד וְחִבּוּר אֶחָד. וְכִשְׁהוּא חִבּוּר אֶחָד, אִזְ מִתְמַלֵּאת אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁלֹו וּמִתְבָּרַכַת.

וּבְשִׂמְחַת מִקְרָאִים כָּל אוֹתָם הַרְהִיטִים, מִתְמַלְאִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְכָל הַעֲדָרִים מְשֻׁקִּים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְצִדּוֹ. וְכִשְׁבָּא יַעֲקֹב לְתַמְנָן אֶת הַדְּרָגָה הַזֹּאת, בְּחֹר לוֹ צִד הַיְמִינִי שְׂרֹאֵי לוֹ, וְהַצֵּד הָאֲחֵר שְׁלֹא רֹאֵי לוֹ נִפְרַד מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׂתָם עַל צֵאן לְבָן. לְבָדוֹ - הִיָּה לְבָדוֹ שְׁלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתוֹעֲבוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁבְּצִדָּדִים הָאֲחֵרִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁעֲלִיהֶם כְּתוּב (דברים יד) כִּי עִם קְדוּשׁ אִתָּה לֵה' אֱלֹהֶיךָ וּבָךְ בְּחֹר ה' וְגו'.

וְכֹא וַרְאָה, יַעֲקֹב הוּא הַמְשַׁבַּח שֶׁל הָאֲבוֹת וְהוּא הַכֹּלֵל שֶׁל כָּלֵם, וּמְשׁוּם שֶׁהוּא הַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל, מְשׁוּם כִּף הוּא עוֹמֵד לְהַאֲוִיר לְלִבְנָהּ, שֶׁיַּעֲקֹב הוּא עוֹמֵד לְתַמְנָן אֶת תְּפִלַּת עֲרֻבִית.

וְכֹר הַתַּקְוָן הַהוּא הוּא כְּרֹאֵי לוֹ. כָּל אוֹתָם הַצִּדָּדִים הַקְדוּשִׁים, כָּלֵם בְּתַקְוָן הַתַּקְוָן בְּצִדּוֹ, וְהַפְרִיד חֲלָקוֹ

קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶחָד בֵּיה, וְלֹא שְׁבִיב לִיה.

דָּבָר אַחַר דְּבָקָה נִפְשֵׁי אַחֲרֶיךָ, לְאַתְעֵטְרָא דְרָגִינָה לְעִילָא, דְּהָא כַד אֲתַדְבַּק הַהוּא דְרָגָא (ס"א דִּילִיָּה אַחַבְרָכָא וְכַד אַתְנַלְיָא) בְּדְרָגִין עֲלֵאִין לְסַלְקָא בְּתַרְיִיהוּ, כְּדִין יְמִינָא אֶחָד בֵּיה לְסַלְקָא לִיה, וּלְחַבְּרָא לִיה, בְּחִבּוּרָא חַד כְּדָקָא יְאוּת, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (תהלים קלט) וְתֹאחֲזֵנִי יְמִינֶךָ, וְכַתִּיב (שיר השירים ב) וַיְמִינֵנו תְּחַבְּקֵנִי, וְעַל דָּא בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ.

וְכַד אֶחָד בֵּיה בְּקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּדִין כְּתִיב, (שם) שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשִׁי וַיְמִינֵנו תְּחַבְּקֵנִי. וְאִיהוּ יַחֲוּדָא חַד וְחִבּוּרָא חַד, וְכַד אִיהוּ חִבּוּרָא חַד, כְּדִין אֲתַמְלִיא הַהוּא דְרָגָא דִּילִיָּה וְאַתְבָּרַכָּא.

וְכַד אֲתַמְלִיין כָּל אֵינּוֹן רְהִיטִין, אֲתַמְלִיין לְאַרְבַּע סְטְרִין דְּעֵלְמָא, וְכִלְהוּ עֲדָרִיא אֲשֶׁתְּקִיין, כָּל חַד וְחַד לְסְטְרִיה. וְכַד אֲתָא יַעֲקֹב לְאַתְקַנָּא הָאִי דְרָגָא, בְּרִיר לִיה סְטְרָא דִּימִינָא, דְאַתְחֲזִי לִיה, וְסְטְרָא אַחְרָא דְלֹא אֲתַחֲזִי לִיה אֲתַפְרֶשֶׁת מִיָּגִיָּה. כְּמָה דְכַתִּיב, (בראשית ל) וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׂתָם עַל צֵאן לְבָן. לְבָדוֹ, הָוָה בְּלַחֲדוּוֹ, דְלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּטַעֲוִין אַחֲרֵינִין דְּבַסְטְרִין אַחֲרֵינִין. וְכַפָּא חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּעֵלְיִיהוּ כְּתִיב, (דברים יד) כִּי עִם קְדוּשׁ אִתָּה לֵה' אֱלֹהֶיךָ וּבָךְ בְּחֹר יי וְגו'.

וְתֹא חֲזִי, יַעֲקֹב אִיהוּ תוֹשְׁבַחָא דְאַבְהֵן, וְאִיהוּ כָּלְלָא דְכִלְהוּ, וּבִגִּין דְּאִיהוּ כָּלְלָא דְכִלְלָא, בְּגִין כִּף אִיהוּ קְאִים לְאַנְהָרָא לְסִיָּהָרָא, דִּיעֲקֹב אִיהוּ קְאִים לְאַתְקַנָּא לְתַפִּלַּת עֲרֻבִית.

וְכֹר הַהוּא תְּקוּנָא, אִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי לִיה, כָּל אֵינּוֹן סְטְרִין קְדִישִׁין כְּלָהוּ

מחלקם של שאר העמים. אלו הצדדים העליונים הקדושים בקדושה עליונה, ואלו צדדים טמאים בטמאות הטמאה.

והרי בארנו, שכתוב וישת לו עדרים לבדו. וישת לו - שהתקין תקונים לאמונה. לבדו - כמו שנאמר וברך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים. ולא שתם על צאן לבן - שלא שם חלקו וגורלו עמהם.

ועל כן יעקב, שלמות האבות, התקין סוד האמונה, והפריד חלקו וגורלו מהחלק והגורל של שאר העמים. ועל זה כתוב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים פלכם היום.

רבי אבא אמר, אשרי חלקם של ישראל, שהם עליונים על העמים עובדי כוכבים ומזלות, משום שדגגתם למעלה, והדרגות של העמים עובדי כוכבים ומזלות למטה. אלו בצד הקדושה, ואלו בצד הטמאה. אלו לימין, ואלו לשמאל.

בין שנחבר בית המקדש מה כתוב? (איכה ב) השיב אחר ימינו מפני אויב. ומשום כך כתוב הושיעה ימינך וענגי. והשמאל מתגבר והטמאה מתחזקת, עד שיבנה הקדוש ברוך הוא את בית המקדש ויתמן את העולם על תקונו, ויחזרו דבריו כראוי, ויעברו צד הטמאה מן העולם. והנה נאמר, שכתוב (זכריה ג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ וגו', וכתוב (ישעיה כד) בלע המות לנצח וגו'.

וישאר הקדוש ברוך הוא לבדו, כמו שכתוב והאילים כליל יחלף, וכתוב ונשגב ה' לבדו ביום ההוא. הוא לבדו, כמו שכתוב

בתקונא אתקין בסטרוי, ואפריש חולקיה, מחולקא דשאר עמין. אלין סטריין עלאין קדישין בקדושה עלאה. ואלין סטריין מסאבין, במסאבן דמסאבותא.

והא אוקימנא, דכתיב וישת לו עדרים לבדו. וישת לו, דאתקין תקונין למהימנותא. לבדו, כמה דאת אמר, (שם) וברך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים. ולא שתם על צאן לבן, דלא שוי חולקיה ועדביה עמהון.

ועל דא יעקב שלימו דאבהן, אתקין רזא דמהימנותא, ואפריש חולקיה ועדביה, מחולקא ועדבא דשאר עמין. ועל דא כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים פלכם היום.

רבי אבא אמר, זפאה חולקהון דישראל, דאינון עלאין על עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, בגין דדרגא דלהון לעילא, ודרגין דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות לתתא, אלין בסטרא דקדושה, ואלין בסטרא דמסאבא, אלין לימינא, ואלין לשמאלא.

בין דאתחבר בי מקדשא, מה כתיב, (איכה ב) השיב אחר ימינו מפני אויב, ובגין כך כתיב, (תהלים ס) הושיעה ימינך וענגי. ושמאלא אתגבר ומסאבא אתתקף, עד דיבני קדשא ברוך הוא בי מקדשא, ויתקין עלמא על תקונו, ויהדרון מליה פדקא יאות ויתעבר סטרא מסאבא מן עלמא. והא אתמר, דכתיב (זכריה ג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ וגו', (דף קט"ד ע"א) וכתוב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו'.

וישרתאר קדשא ברוך הוא בלחודוי, כמה דכתיב, (ישעיה ב) והאילים

(דברים לה) ואין עמו אל נכר, משום שייכלה כח הטמאה מן העולם, ולא ישאר למעלה ולמטה אלא הקדוש ברוך הוא לבדו, וישראל לעבודתו, עם קדוש. ויקרא קדוש, שכתוב (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם. ואז יהיה מלך יחידי למעלה ולמטה, ועם יחידי לעבודתו, כמו שכתוב ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ.

רבי יצחק ורבי ייסא היו הולכים בדרך. אמר רבי ייסא, הנה שכניה אצלנו, נתעסק בדברי תורה, שכל מי שעוסק בדברי תורה ומשתדל בה, זוכה להמשיך אותה עמו.

פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים יח) מי ה' וברוך צורי וירום אלוהי ישעי. הפסוק הזה הוא סוד. מי ה', וכי לא ידענו שהקדוש ברוך הוא נקרא מי? אלא אפילו צדיק גמור, הוא נקרא מי, שהרי מי - צדיק הוא למעלה וצדיק הוא למטה. למעלה הקדוש ברוך הוא נקרא מי - למטה הצדיק נקרא מי, שכתוב (שמואל ב-ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש מי. למה נקרא מי? משום שהוא צדיק, שהרי צדיק נקרא מי, מי העולמים. וברוך צורי - הכל אחד. מי וברוך - שלא נפרדים זה מזה. שפאשר מתחברים יחד נקרא באר מים חיים. זה נובע החוצה, וזה מתמלא ממנו.

וירום אלוהי ישעי - זה העולם העליון, שהוא רם ונשא, רם על הכל, שהרי ממנו יוצא הכל, ומקור שלא פוסק וכל הנביעה שנובע למלא הבאר פראוי, ומשם מתברכת להאיר לכל אותם שלמטה.

כליל יחלה, וכתוב, (שם) ונשגב יי לבדו ביום ההוא. הוא בלחודו, כמה דכתיב, (דברים לב) ואין עמו אל נכר, בגין דישתצי חילא מסאבא מעלמא, ולא ישתאר לעילא ותתא אלא קדשא ברוך הוא בלחודו, וישראל לפולחניה, עם קדיש, ויתקרי קדיש, דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם. וכדין יהא מלכא יחידאי, לעילא ותתא, ועמא יחידאה לפולחניה, כמה דכתיב, (דברי הימים א יז) ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ.

רבי יצחק ורבי ייסא, הוּו אַזְלִי בְּאַרְחָא, אָמַר רַבִּי יִיסָא, הָא שְׁכִינְתָּא גִבְנָן נְתַעְסַק בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, דְּכָל מָאן דְּעָסִיק בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא וַיִּשְׁתַּדַּל בָּהּ, זְכִי לְאַמְשָׁכָא לִיהּ בַּהֲדִיָּה.

פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים יח) מי יי וברוך צורי וירום אלוהי ישעי, האי קרא איהו רזא. מי יי, וכי לא ידענא דקדשא ברוך הוא אקרי מי, אלא אפילו צדיק גמור, איהו אקרי מי, דהא מי, צדיק איהו לעילא וצדיק איהו לתתא. לעילא קדשא ברוך הוא אקרי מי. לתתא צדיק אקרי מי, דכתיב, (שמואל ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש מי, אמאי אקרי מי בגין דאיהו צדיק, דהא צדיק מי אקרי, מי העולמים. וברוך צורי, פלא חד, מי וברוך, דלא מתפרשי מהדדי, דכד מתחברין כחדא אקרי (שיר השירים ד) באר מים חיים. דא נביע לגו, ודא אתמלייא מניה.

וירום אלוהי ישעי, דא עלמא עלאה, דאיהו רם ונשא, רם על פלא. דהא מיניה

נפיק פלא, (מקורא ולא פסיק) וכל נביעו דנביע, לאתמלייא בירא כדקא יאות.

וּכְשֶׁמִתְמַלְאֵת [ו] הַכֵּל כְּרֵאוּי, אָז
וְרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

פֶּתַח רַבִּי יִיסָא וְאָמַר, (איוב לו) לֹא
יִגְרַע מִצְדִּיק עֵינָיו וְאֵת מַלְכִים
לִכְפֹּס וְיִשְׁיִבֵם לְנֹצַח וַיִּגְבְּהוּ. בֹּא
רְאֵה, כְּשֶׁרְשָׁעִים לֹא שׁוֹלְטִים
בְּעוֹלָם וְנֹאכְדִים מִמֶּנּוּ [מהעולם], אָז
הַצְדִּיק שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
לֹא יִחְיֶה רָשָׁע וּמִשְׁפַּט עֲנִיִּים יִתֵּן.
מָה כְּתוֹב אֶחָרָיו? לֹא יִגְרַע מִצְדִּיק
עֵינָיו. מָה זֶה עֵינָיו? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(תהלים לד) עֵינֵי ה' אֵל צְדִיקִים.

וְאֵת מַלְכִים לִכְפֹּס - אֵלוֹ הֵם
הַמַּלְכִים הַשׁוֹלְטִים שֶׁנֶּאֱחָזִים
בְּכֹפֶס. וְיִשְׁיִבֵם לְנֹצַח - שֶׁהַתְקִימוּ
בְּכֹפֶס בְּקִיּוּם שְׁלֹם. וַיִּגְבְּהוּ - לְמָה
וַיִּגְבְּהוּ? לְשֹׁלֵט בְּעוֹלָם, וְיִתְקִים
הַכֹּפֶס עַל עַמּוּדָיו. דָּבָר אַחֵר
וַיִּגְבְּהוּ - שְׁנוּטָלִים אֵת הַכֹּפֶס
וּמַעֲמִידִים אוֹתוֹ לְמַעֲלָה לְהֶאֱחֹז
בְּמִקּוּמוֹ כְּרֵאוּי, וְאָז הַכֵּל יִחַד
אֶחָד.

בְּעוֹרֵם הוֹלְכִים רְאוּ אִישׁ אֶחָד
שֶׁהֵיָה בֹא, וְעָלַם אֶחָד עִמּוֹ רוֹכֵב
עַל כְּתֶפֶל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדָאִי
שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה הוּא יְהוּדִי, וּכְדִי
לְזִכּוֹת אֲנָשִׁים הוּא בֹא. אָמַר רַבִּי
יִיסָא, נִזְכָּה אֲנוּ בּוֹ כְּרֵאוּשׁוֹנָה.

כְּשֶׁהִגִּיעַ אֲלֵיהֶם, אָמַר רַבִּי יִיסָא,
אֵיפֹה הַכְּלִי [המקדה של העמיר] עִם
מֵאֲכָלֵי הַדְּרֹךְ? אָמַר, כְּדִי שְׂיִזְכּוּ [בו]
אֲנָשִׁים, שֶׁהָרִי יֵשׁ לִי שְׁנֵי בָנִים,
וְהִגִּיעַ הַצְּבָא לְעִיר וְנִשְׁבּוּ, וְכַעַת
אֲנִי הוֹלֵךְ כְּדִי שְׂיִזְכּוּ בָהֶם בְּנֵי
אָדָם. זָכוּ עִמּוֹ וְנִתְּנוּ לוֹ לְאֶכֶל.

בִּינְתוּם פֶּתַח אוֹתוֹ יְהוּדִי וְאָמַר,
(במדבר כח) אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי
וְגו'. הַקָּרְבָּן שֶׁל הַקְּדוּשׁ כְּרוּךְ הוּא
בְּכָל יוֹם כְּדִי לְזוֹן אֵת הָעוֹלָם

וּמִתְמַן אֲתַבְּרָכָא, לְאַנְהֵרָא לְכָל אֵינּוֹן
דְּלִתְתָא, וְכַד (הא) אֲתַמְלִיָא, כְּדָא
יְאוּת, כְּדִין וְרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

פֶּתַח רַבִּי יִיסָא וְאָמַר, (איוב לו) לֹא יִגְרַע
מִצְדִּיק עֵינָיו וְאֵת מַלְכִים לִכְפֹּס
וְיִשְׁיִבֵם לְנֹצַח וַיִּגְבְּהוּ, תָּא חֲזִי, כַּד חִיִּיבָא
לֹא שְׁלִטִין בְּעֵלְמָא וְאֲתַאֲבִידוּ מִיְנִיה (מעלמא),
כְּדִין צְדִיק אִיהוּ שְׁלִיט בְּעֵלְמָא, הַדָּא הוּא
דְּכְתִיב, (שם) לֹא יִחְיֶה רָשָׁע וּמִשְׁפַּט עֲנִיִּים
יִתֵּן. מָה כְּתִיב בְּתַרְיָה, לֹא יִגְרַע מִצְדִּיק
עֵינָיו, מָהוּ עֵינָיו, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים לד)
עֵינֵי יי אֵל צְדִיקִים.

וְאֵת מַלְכִים לִכְפֹּס, אֵלִין אֵינּוֹן מַלְכִין
שְׁלִיטִין, דָּאֲתַאֲחֹדִין לִכְפֹּס. וְיִשְׁיִבֵם
לְנֹצַח, דָּאֲתַקִּימוּ בְּכֹרְסִיָא, בְּקִיּוּמָא שְׁלִים.
וַיִּגְבְּהוּ, אֲמַאי וַיִּגְבְּהוּ, לְשֹׁלְטָא בְּעֵלְמָא,
וְיִתְקִיִּים כְּרֵסִיָא עַל סְמִכוּהִי. דָּבָר אַחֵר
וַיִּגְבְּהוּ, דְּנִטְלֵי כְּרֵסִיָא, וְזִקְפִין לָהּ לְעֵילָא,
לְאֲתַאֲחֹדָא בְּאֲתַרְיָה כְּדָא יְאוּת, וּכְדִין כְּלָא
יִחַדָּא חֲדָא.

עַד דְּהוּוּ אֲזִילִי, חֲמוּ חַד בַּר נֶשׁ, דְּהוּוּ אֲתִי
וְחַד יְנוּקָא עַמִּיָה, רְכִיב עַל כְּתַפִּיָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדָאִי הָאִי בַר נֶשׁ יוּדָאִי
אִיהוּ, וּבְגִין לְזַפְּאָה לְבְנֵי נֶשׂא קָא אֲתִי. אָמַר
רַבִּי יִיסָא, נִזְכָּה אֲנִי בְּקַדְמִיתָא בֵּיהּ.

כַּד מְטָא לְגַבְיֵיהוּ, אָמַר רַבִּי יִיסָא אֲן
קִיסְתָא דְּטְרִימָא (ס"א קוּסְטָא דְּעִמְרָא) בְּקִירְטוּי
דְּאוּרְחָא, אָמַר בְּגִין דְּיִזְכּוּן (ד"א ל"ג ב') בְּנֵי
נֶשׂא, דְּהָא תְרִין בְּנִין אִית לִי, וְאֲתָא טוּרְנָא
לְמִתָּא, וְאֲשַׁתְּבוּ. וְהָאִידְנָא אֲזִילְנָא, בְּגִין

דְּיִזְכּוּן בְּהוּ בְנֵי נֶשׂא. זָכוּ בְּהַדְיָה, וַיְהִיבּוּ לִיהּ לְמִיכָל.

אֲרַחְבִּי פֶּתַח הוּא יוּדָאִי וְאָמַר, (במדבר כח) אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשִּׁי וְגו'.

ולתת כלכלה למעלה ולמטה, שְׁהָרִי בהתעוררות שְׁלֹמֶטָה מתעורר למעלה, ובה מתפלכללים כל אחד ואחד כְּרֹאֵי.

את קְרַבְנֵי לַחֲמִי - זהו שְׁכֵתוֹב (שיר ה) אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבַשִּׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבִי. לְאִשִּׁי - זהו שְׁכֵתוֹב אֲכָלוּ רַעִים וְגו'. ומה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צִוָּה לְעוֹרֵר מְזוֹן לְמַעְלָה וּלְמַטָּה [למטה] כְּדִי לְעוֹרֵר מְזוֹן [למעלה] לְמַטָּה מִהַמְּזוֹן הַהוּא - מִי שְׁנוֹתָן לְקִנְיָם נֶפֶשׁ עַל אַחַת בְּמָה וּכְמָה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבָרֵךְ אוֹתוֹ, וְיַעֲרִי לוֹ מְזוֹן שְׁלֹמֶעֱלָה, וְיִתְבָּרֵךְ הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵוֹ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדַאי זֶה הַסּוּד כְּרֹאֵי, וְנִפְּהָ אָמַר. אָמַר רַבִּי יִיסָא, וְדַאי עַל זֶה אָמַר אוֹתוֹ, שְׁלֹא יִזְלֹל אָדָם בְּשׁוֹם אָדָם אֶחָד בְּעוֹלָם, בְּשִׁתֵּי צוּרוֹת זְכִינּוּ לְאִישׁ הַזֶּה.

פְּתַח וְאָמַר, הַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵת קְרַבְנֵי לַחֲמִי לְאִשִּׁי. אֵת קְרַבְנֵי - הַסּוּד שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁכֵתוֹב אֵת, אֵת דּוֹקָא. קְרַבְנֵי - זֶהוּ קְרַבְנֵי וְקִשְׁרֵי לְהַתְקַשֵּׁר. לַחֲמִי - זֶה הַמְּזוֹן שֶׁבָּא מִלְּמַעְלָה בְּהַתְעוֹרְרוֹת שְׁלֹמֶטָה. לְאִשִּׁי - לְהַכְלִיל שְׁאֵר הַחֲלָלוֹת הָאֲחֵרִים שֶׁצָּטְרַכּוּ לְהוֹזִין כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֹאֵי לוֹ. רֵיחַ נִיחָחִי - זֶה הַרְצוֹן וְהַקִּשְׁרֵי שְׁאוּחָז אֵת הַפֶּל בַּסּוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

הַשְּׁמֵרוֹ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ, מִי הוּא מוֹעֲדוֹ? בְּזִמְנָן שְׁמַתְעוֹרֵר אַבְרָהָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ, שְׁכֵתוֹב (בְּרַאשִׁית כב) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר, וּבְזִמְנָן שְׁנַעֲקֵד יִצְחָק עַל גְּבִי הַמְּזוֹבָח, שְׁאוּמָה הַשְּׁעָה הִיָּתָה בֵּין הָעַרְפִּיָּם. וְאָמַר רַבִּי (הֵימָּן) יִיסָא, אִם כֵּן, זֶה שְׁכֵתוֹב בְּמוֹעֲדוֹ הִנֵּה צְרִיף לְהִיּוֹת בְּמוֹעֲדֵי! אָמַר לוֹ, אוֹמָה

קְרַבְנָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוֹמָא, בְּגִין לְמִיּוֹן עֲלֵמָא וְלִמְיָהֵב סְפוּקָא לְעֵילָא וְתַתָּא. דְּהָא בְּאַתְעָרוּתָא דְלַתְתָּא, אַתְעָר לְעֵילָא. וּבְדָא מְסַתְפְּקִין כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא יָאוּת.

את קְרַבְנֵי לַחֲמִי, הָדָא הוּא דְכֵתִיב, (שיר ה) אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבַשִּׁי שְׁתִּיתִי

יַיִנִי עִם חֲלָבִי. לְאִשִּׁי, הָדָא הוּא דְכֵתִיב, (שיר ה) אֲכָלוּ רַעִים וְגו', וְמָה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לְאַתְעָרָא מְזוֹנָא לְעֵילָא (לַתְתָּא) בְּגִין לְאַתְעָרָא מְזוֹנָא (לְעֵילָא) לְתַתָּא מִהַהוּא מְזוֹנָא. מָאן דְּיָהִיב מְזוֹנָא לְקִיּוּמָא נֶפֶשָׁא, עַל אַחַת בְּמָה וּכְמָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ לֵיהּ, וְיִתְעָר לֵיהּ מְזוֹנָא דְלְעֵילָא, וְיִתְבָּרֵךְ עֲלֵמָא בְּגִינְיָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדַאי רְזָא דָא כְּדָקָא חֲזִי, וְשִׁפִּיר קָאָמַר. אָמַר רַבִּי יִיסָא, וְדַאי עַל דָּא אָמְרוּ, דְלֹא יִזְלֹל בְּר נֶשׁ, לְשׁוֹם בְּר נֶשׁ אַתְרָא בְּעֲלֵמָא, בְּתַרִּי גּוּוּי זְכִינָא לְהֵאִי בְר נֶשׁ.

פְּתַח וְאָמַר, הַאי קְרָא אָמַר (דף קסד ע"ב) רַבִּי אֶלְעָזָר (בְּמַדְבַּר כח) אֵת קְרַבְנֵי לַחֲמִי לְאִשִּׁי, אֵת קְרַבְנֵי, רְזָא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְכֵתִיב אֵת, אֵת דִּיִּיקָא. קְרַבְנֵי, דָּא אִיהוּ קְרַבְנָא, וְקַשׁוּרָא לְאַתְקַשְׁרָא. לַחֲמִי, דָּא מְזוֹנָא דְאֵתִי מְלְעֵילָא, בְּאַתְעָרוּתָא דְלַתְתָּא. לְאִשִּׁי, לְאַתְפְּלָא שְׁאֵר חִילִין אַתְרַנִּין דְאַצְטְרִיכוּ לְאַתְזָנָא, כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ. רֵיחַ נִיחָחִי, דָּא רְעוּתָא וְקַשׁוּרָא, דְאַתְאַחַדָּא כֻּלָּא בְּרְזָא דְעֲלֵמָא עֲלָאָה.

הַשְּׁמֵרוֹ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ, מָאן מוֹעֲדוֹ, בְּזִמְנָן דְאַתְעָר אַבְרָהָם לְמַעַבַּד

רְעוּתִיָּה, דְכֵתִיב, (בְּרַאשִׁית כב) וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר. וּבְזִמְנָא דְאַתְעָקֵד יִצְחָק עַל גְּבִי מְדַבְּחָא, דְהָהִיא שְׁעָתָא, בֵּין הָעַרְפִּיָּם הַזֶּה. וְאָמַר רַבִּי (הֵימָּן) יִיסָא,

השעה נכלל אש במים ומים באש, ומשום כך כתוב במועדו. בא ראה, בכל הקרבנות לא כתוב כמו שכתוב כאן תשמרו להקריב לי. תשמרו - הסוד של שמור, שהוא צריך להקריב למעלה, שכתוב תשמרו להקריב לי במועדו, במין ובשמאל, כמו שנאמר באברהם ויצחק, והכל בסוד עליון.

אמר רבי ייסא, אלמלא לא באתי לכאן אלא לשמע הדברים הללו - די לי. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. על זה כתוב (ישעיהו) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

ורבן הלך לגזוז את צאנו וגו'. אמר רבי יוסי, מה זה תרפים? אלא עבודה זרה. ולמה נקראים תרפים? לגנאי היה, כמו ששינונו במקום התורה. ומנין לנו שהיו עבודה זרה? שכתוב למה גנבת את אלהי וכתוב עם אשר תמצא את אלהיך וגו'. ולכן המכשף של כל המכשפים של העולם היה, ובה היה יודע את כל מה שרוצה לדעת.

אמר רבי חייא, בקסם נעשה רבי יוסי אומר, בנחש. אמר רבי יהודה, לא נעשו אלא בשעות ידועות. ולמה נקראים תרפים? משום שמכים את השעה הזו, והשעה מרפה היד, כמו שנאמר רב עתה הרף ידך.

בשהאמן עושה אותו, אותו שיודע רגעים ושעות עומד עליו ואומר: כעת הרפה וכעת עשה. ולא תמצא מעשה שצריך שירפו ממנו אלא זה. והוא מדבר תמיד רב עתה הרף ידך.

אמר רבי ייסא אלמלא לא אתינא הכא, אלא למשמע מלין אלין, דיין זכאין אינון ישראל, בעלמא דין ובעלמא דאתי. על דא כתיב, (ישעיהו) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

ורבן הלך לגזוז את צאנו וגו'. אמר רבי יוסי מאן תרפים, אלא עבודה זרה הו, ואמאי אקרי תרפים, לגנאי הוה, כמה דתנינן במקום התורה. ומנלן דעבודה זרה הו, דכתיב, (שם) למה גנבת את אלהי וכתוב, (שם) עם אשר תמצא את אלהיך וגו'. ולכן תרשא דכל חרשין דעלמא הוה, ובהאי הוה ידע בכל מאי דבעי למנדע.

אמר רבי חייא, בקסם אתעביד. רבי יוסי אומר, בנחש. אמר רבי יהודה, לא אתעבידו אלא בשעתי ידיען. ואמאי אקרי תרפים. בגין דבטשי האי שעתא, והאי שעתא ארפי ידא, כמה דאת אמר, (שמואל ב כד) רב עתה הרף ידך.

אי הכי, האי דכתיב במועדו, במועדים מיבעי ליה. אמר ליה, ההיא שעתא, אתכליל אשא במיא ומיא באשא, ובגין כך כתיב במועדו.

הא חזי, בכל קרבנין לא כתיב כמה דכתיב הכא, תשמרו להקריב לי. תשמרו, רזא דשמור, דאיהו צריכא לקרבא לגבי עילא, דכתיב תשמרו להקריב לי במועדו. בימינא ושמאלא, כמה דאתמר באברהם ויצחק, וכלא ברזא עלאה.

אמר רבי ייסא אלמלא לא אתינא הכא, אלא למשמע מלין אלין, דיין זכאין אינון ישראל, בעלמא דין ובעלמא דאתי. על דא כתיב, (ישעיהו) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

ורבן הלך לגזוז את צאנו וגו'. אמר רבי יוסי מאן תרפים, אלא עבודה זרה הו, ואמאי אקרי תרפים, לגנאי הוה, כמה דתנינן במקום התורה. ומנלן דעבודה זרה הו, דכתיב, (שם) למה גנבת את אלהי וכתוב, (שם) עם אשר תמצא את אלהיך וגו'. ולכן תרשא דכל חרשין דעלמא הוה, ובהאי הוה ידע בכל מאי דבעי למנדע.

אמר רבי חייא, בקסם אתעביד. רבי יוסי אומר, בנחש. אמר רבי יהודה, לא אתעבידו אלא בשעתי ידיען. ואמאי אקרי תרפים. בגין דבטשי האי שעתא, והאי שעתא ארפי ידא, כמה דאת אמר, (שמואל ב כד) רב עתה הרף ידך.

אומנא פד עביד ליה, ההוא דינדע רגעיי ושעתי קאים עליה, ואמר, השתא

והשתא עביד. ולא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמיל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מורי ורבותי! מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר להפיץ את שעורי הזהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

הרשב"י ותרומתו ל"ב בתבים: כי הוזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח! שאלו שילמדו ויגלו מהקבל משיח כזה תגלו סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, ככה וקצת! למוד הזהר הקדוש

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא ד-טו) אל תירא תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך נחם ה' ונאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך למונח חרוץ הנש בעל פיות תרוש הרים ונדק וגבעות פמץ תעשים: ובתרגום יונתן ביאר: לא תחלו שבטאי דבית יעקב ורעייתא דישראל, מימרי פסעךכו אמה ה' פריקכו קדישא דישראל: וכרד"ק ביאר: אל תירא תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות פתולעת, וילמדנו לקח נמשלו ישראל לתולעת, ולמר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא נכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל פהם בתפלה, ומימים רשעי העולם שהם חזקים פארוים ונמשלים בהם ישנאמר ארו בקלנו.

הקול קול יעקב אין פהם של ישראל אלא בפייהם

בידנו פה אדיר, לצנח את האוב, לתת את המפה הראשונה! לומדי הזהר הקדוש נתגנים את המפה הראשונה! הצבא מתפוגגים להחזיר "מפה שניה" לאינן על ידי צוללות, זאת אומרת שגבר השלימו עם העבדה, שהתהיה זו אינן שתתמו את "המפה הראשונה" - פצצה גרעינית לישראל [ח"ו], (הצבא משער שזה עולל לגבות קמלויו נפש בתמניא יעלו).

המדינה גבר השלימה עם המצב, אהנו לא משלימים עם המצב הזה! ונתפוך הוא! אשר ישלטו היהודים הנה בשוואים!

אנחנו נתן את "המפה הראשונה!"

"נקלהו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך" ... ללמוד זהר הקדוש

"ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים" (אסתר פרק ט ב).

אנחנו יכולים מידי יום ביזמו לסיים את כל ספר הזהר הקדוש ואפילו מספר פעמים, וכך נמנע את האסון ונקרב את הגאולה בחדר ובכתמים. - כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י ז"ע בזהר הקדוש (פרשת נשא דף קכ"ו), "בהאי מבורא דינך דאיהו ספר הזהר יסקון ביה מן גלותא בתבתי". (באור הדברים: בנות השבוי שולך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן גלות בבל בתבתיים ללא צרות ויורסים וקלא צער הקלו משיח!]

מיצה זה אפשרי? האם יכולים ליישם זאת?

אכן, אפשר ואפשר!

בתבנית קלה ומתאימה לכל אהד ואהד!

שלא תגידו לא ידענו! שלא תאמרו לא יכלנו! בידינו הדבר, וחוב קדוש הוא לנו!

מי לה' אלהי!

ובואי מה להם לפשם על אאת ולא יחילו, כי כב הדבר ועצום מאד...

בריתם כבי שמעון בר יוחאי עשה ענו המכה, וכלו נדבר להמכה האת ונעל ונקצא בפריסת רבי שמעון בר יוחאי עשה ענו המכה. עסקותיה עשה מיתה אשר בו וכללו כל הששים ורבו נשמתו, פסגור בתקונים, ואו נחשב נה לריחה גלית לכל ישראל, עד שפסחו הנמים לא ישרבו אלא יצאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ובאפסכם אהל ישעאל"...

כל מי שיתבט בזהר הקדוש בוחם מן הסטרא אחרא, ונצל מהקבל משיח והאמת, כי ספר הזהר הוא לשאר אחריו (אורי הש"ס) ז"ע, שכל מי שחזקת בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (מחברת תמים) אלא יצאה, ואודיעך מן תועלת נקצא בזה, ונקמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא העלה מהקבל משיח.

2. ההנאה העתידה לא תהיה עד שיצפו לתוספת הקדושה הול, ואשרי הוזהר בה" דברי מה עתיד להיות ננו ובי עד שיבוא הדר האחרון בסוף הנמים, שאו יתגלה ויתחיים, ובנות

1 ספר הזהר הוא נכתב בת ששנמסרו בה שנים מעיר נשבע מופלכותא. ונמשלילים נהירו בזהר הקב"ע. אלו אינו קרא משהדלו בזהר דא, דאקרי ספר הוזה, דאיהו פתיבת נח, דמתפנשו בה שנים מעיר נשבע מופלכותא. ולקינו אחד מעיר וקנים מופשחה. דבהו וקנים (שמות א) כל הנו הילוד האורה תשליכהו. נא אורה דספרא דא. (ספר חלק ג דף מ"ג: בדעא מתימא)

הקב"ל! ז"ע לא קצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלפיו "הזהר הקדוש" בראש לכל חסד, שכלת "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקבץ הנאולה בתבנים. כמו בו, גיטוף למעלה הנשאלה של סרוב הנאולה בתבנים, במסגרת הלמוד ונקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולחיות בחוקה בעונה לפני כל צער בתבנית ליצלו.

כמו משה חיים לוצאטו ז"ע, בעל ה"מקלות ישרים" ונה, תפן השיבתו סדר למוד קבוצת של ויקרא בספר הזהר הקדוש במשפחות ללא חסד כלל מועת לעת, וקבע דבר זה תפנהו הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה השו"ן: "אאת דעצמה העוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשתת זו סמנו שוואים!"

העוסקים בוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בספרו אשר זה תהיה ספר קרובה לביאתו, וזה שאמר ובינה "ושבתם איש אל אהותו" וכו, כדי שבונו זה ונאלו ישראל, גשם שלא ננאלו ישראל מוצרים עד שהצדק הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הקסח ובדם המילה, בו הנאולה העתידה לא רצון האל יתברך, ואשרי הוזהר בה" משנה פאפירת פאקרא ראשו, שני לוחות הברית.

כבוד תורתכם יחזק את העצה האת ונהיה לו לזכות - ועתה אל ישליו חכמי ישראל את הדבר הזה אצחי גנב, כי אני אלקלא נלשר חילי הייתי קובע דבר זה בכל קבוק וקבוק, אבל כבוד תורתכם יחזק את העצה האת ונהיה לו לזכות, כי אין פמיה למיכה לכל ישראל, וכל אהד במקומו יבול לעשותו כי לא דער קשה הוא קל".

ובי לנו גדול פהתבתי" ל"ו ז"ע אשר היה קצו עצום כלל מלכנו בתורה וכל קצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הול, לפיו בספר הזהר בראש ללא חסד, שכלם קשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקבץ הנאולה בתבנים. (אורי הש"ס - באורות מיוחד).